

змея. Само мантикората се разхождаше спокойно и изяде месото, което висеше в месарниците. Когато наляпваше последния кжс, иззад жгжла изкочи змея, огледа се наоколо и видя мантикората. Тя, понеже беше малка, не се решаваше да се бори със змея и уплашена, избяга. Змея я достигаше вече, та тя се скри в пощата. Но и змея влезе веднага след нея. Из целия град се разнесе жално мяукане. После настъпи гробна тишина. Змея излезе из пощата. От устата му излизаше пламък, а на устните му висяха кжсове от сърдцето на мантикората, парчета от разни писма, вестници...

Положението беше ужасно.

Мечик плака шест дни, а на седмия беше толкова измъчен, че трябваше да си отпочине. Престана да плаче, слушаше песента на райската птица, гледаше пеперудката, как хвърчеше между цветята, и рече:

— Виждам, че с плач не се помага. Знам какво да правя. Трябва да освободя хората от тоя червен змей. Ще отида да намеря някой начин и да го победя! Сбогом, може да не се върна.

Взе Мечик „Книгата на Животните“ и излезе.

Още по-хубаво запя райската птица, още по-весело захвърка пеперудката, когато Мечик влезе в градината с книгата. Бързо я отвори. Книгата се разтвори широко на една страница с надпис: „Крилат кон“.

Преди Мечик да разбере какво става, затрепераха гигантски крила, затупкаха копитата, разнесе се цвиление и от книгата изкочи хубав бял кон с развяна грива, със сребърни крила и гледаше малкия цар с умните си и добри очи. С краката си риеше пясъка, търкаше се с рамото на Мечика, секаш искаше да му каже:

— Бързо, бързо! бързай, малки царю, бързай!

Мечик не разбираше, какво значи тоза. Изведнаж на земята падна сенка. Погледна нагоре и видя змея, който слизаше от облаците. Без да губи ни минута, Мечик скочи на коня и се понесе като стрела над земята. След него летеше и змея, а крилата му приличаха на тъмни облаци.

Когато хората видяха, че змея гони крилатия кон, а на коня е Мечик, всички излязоха от къщи да гледат това чудно зрелище. Очакваха нещастие.

Но змея не можеше да стигне крилатия кон. Наистина крилата му бяха по-големи и по-силни, но му тежаха къщите, сжветниците,

сирачетата, мантикората и войниците — всичко което беше изял. Змея се движеше тежко, трудно. А белокрилия кон леко и красиво се носеше все по-далече и по-далече и долете дори до четвърта на пустинята. В тая пустиня нямаше нищо друго, освен пясък и камъне. Слънцето пареше като жар. Така страшно горещо беше, че змея се изпоти, задъхна се и усети, че още малко и ще се разтопи като сало, ако не се скрие под някое дърво. Но в пустинята нямаше не само дърво, но и нито едно коренче трева. Змея започна да вие жално.

Тогав Мечик хвърли пред него книгата разтворена на страницата с надпис: „Змей от пустинните страни и палмово дърво“. Щом змея видя познатото дърво веднага слезе на страницата и седна удобно на сенка под красивата палма, защото друго дърво в цялата пустиня нямаше.

Мечик скочи от коня, бързо затвори книгата и като я натисна с колено, закачи за копчалката.

— Ура, — завика Мечик, — надвихме най-последния ужасен змей!

— Ура, повториха хиляди гласове наоколо.

Мечик се обърна очудено. Гледа заобиколили го Войводата, сжветниците, сирачетата, мантикората — всички които змея бе изял.

Змея не можеше да помести всичките заедно със себе си в книгата, та трябваше да ги изхвърли.

Скоро всички се върнаха в къщи.

Мантикората и крилатия кон помолиха да им бъде позволено да се върнат в Книгата на Животните, защото не обичали живота на тоя свят.

Сега вече Мечик знаеше, как трябва да отваря книгата, да не би случайно да попадне на страницата със змея. Намести мантикората и коня на техните места.

Райската птица и пеперудата летят и до сега по света.

Мечик се върна пеша от пустинята в столицата; измъчен, изпокъсан, но много весел и горд. Народа го поздравляваше с радостни викове и го занесе на ръце до палата.

Сжветника вече не му се караше, никога не го дърпаше за ухото. Всички обичаха малкия цар и го почитаха, защото, макар и до беше сгрешил много, можеше да поправи грешката си.

От полски преведе: Е. Карайорданова